

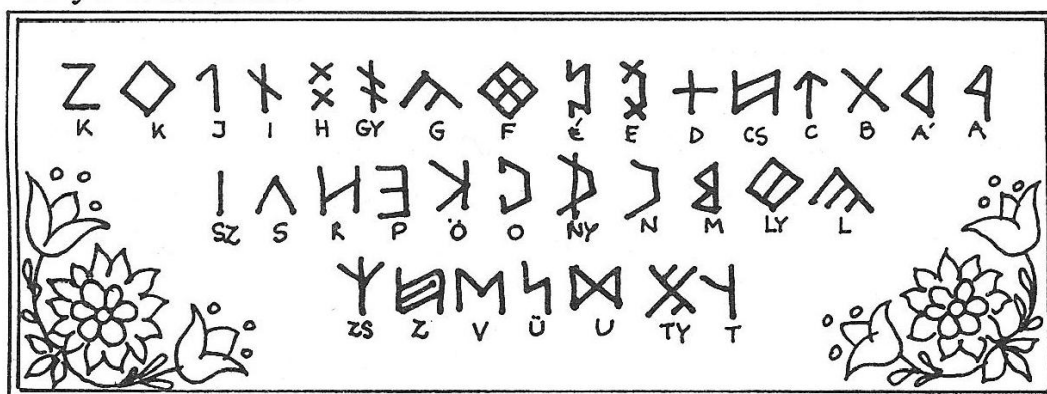
ROVÁSÍRÁS

A honfoglaló magyarság írástudó volt. Megvoltak a saját betűi, amelyek teljesen különböztek a görög, latin és más írásjelektől. A magyarok nem papírra írták, nem táblákra vésték jeleiket, hanem késsel faragták favesszőkre, rovópálcikákra.

Ez az írás, ellentétben a ma használt latin írással, jobbról balra haladt.

A rovásírás nem különböztet meg kis és nagybetűket. A betűk általában egyforma nagyok. A jelek jórészt ferde és függőleges vonalakból állnak. Ilyeneket könnyebb ugyanis fába vésní, mint a görbe vagy vízszintes jeleket. A két k betű közül a négyzetalakút \square csak szó végén használjuk.

A jeleket később tollal, ecsettel és más írószerszámmal is írták. Az írás ennek megfelelően alakult. A kizárólagosan egyenes vonalakat felváltották a gömbölyű betűalakok.

A rováshoz körülbelül 1/2 cm vastagságú, 30 cm hosszú vesszőket használj. Jó a hárs, fűz, mogyoró, de más is megfelel, ha nincs vastag bele, mint például a bodzának. Legjobb a nem egészen frissen vágott, de még nem kiszáradt vessző. Rováshoz legalkalmasabb a kisformájú (nyelestől körülbelül 10-12 cm hosszú), éles, hegyes, keskeny pengéjű „bicsak”.

Mielőtt róni kezdesz, faragd laposra a vessző oldalait. Annyi lapot faragj rá, hogy szöveged ráférjen. A rovásbotot úgy tartsd, hogy hüvelykujjad legyen felül és a betűt közel a hüvelykujjadhoz rójad, így könnyebben tudsz bicskáddal metszeni.

Az egyedüli írásjel a pont, melyet a szó után középen a bicska hegyének fúrószerű mozgásával rónak.

Tanuld meg a rovásírást és használd is táborban, cserkészfüzetedben. A rovásírás emlékeztet a honfoglaló magyarok életére. Becsüld meg, mint a magyar múlt egyik értékes emlékét. Emellett a rovásírás jó szórakozás is: őrsi titkosírásként is használhatjátok.